

TANYADA

Publicació nacional d'Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional. Núm 2,V època. Setembre de 2007

**"Cap tirania
pot dominar
qui desobeeix
les lleis injustes"**

En els darrers temps l'esquerra independentista avança cap a la unitat. Al voltant de la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència" Endavant, CAJEL, Maulets, SEPC i Alerta Solidària estem engegant una dinàmica de treball conjunt que ens hauria de permetre donar un impuls a l'estructuració del moviment. Cal aparèixer davant de la base social independentista i els treballadors amb un discurs unificat. Una sola proposta que concreti quina és l'alternativa que volem representar. Què proposem per enfrontar-nos al capitalisme i als seus instruments a casa nostra: els estats espanyol i francès.

Es demostra l'encert d'iniciar aquest procés modestament, amb l'objectiu a curt i mig termini de greixar la maquinària de la nostra coordinació rememorant els tres segles de la batalla d'Almansa i de l'ocupació progressiva del territori català per les tropes borbòniques.

No es tracta d'una simple commemoració per a lletraferits i historiadors. Es tracta de recordar que la impossibilitat de desenvolupar als Països Catalans, lliurement, la pròpia cultura, un model social i econòmic propi i una presència pròpia a la comunitat internacional no és conseqüència d'un destí tràgic ni de la pròpia pusil·lanimitat encara que els nostres polítics s'entestin a demostrar el contrari.

És conseqüència d'una situació d'ocupació que s'allargassa anys i anys i davant la qual les estratègies pactistes i acomodaticies han demostrat no tan sols el seu caràcter traïdor sinó també una ineficàcia evident. Comprendre la pròpia història no és un exercici intel·lectual, és la manera de desemascarar els pragmatismes inútils que impedeixen entendre la impossibilitat d'uns Països Catalans independents promoguts per la burgesia. La impossibilitat dels pseudouniversalismes que pretenen crear al nostre país una alternativa social que no passi per la independència. La impossibilitat de la independència sense socialisme i del socialisme sense independència.

És per endegar aquest projecte que ens cal un discurs i una estratègia unificats. Ara més que mai quan les darreres eleccions municipals (que analitzem en aquest número) han mostrat el creixement d'un sector que expressa el seu descontentament en clau d'alliberament social i nacional. Un descontentament que és el resultat del desprestigi de la manera de fer política que Lluís Maria Xirinacs (a qui homenatgem en el moment de la seva mort) va denunciar tota la seva vida, constituint un model d'honestitat. I amb aquesta unitat com a eina, unir-nos als pobles que des de sempre a Cuba, ara a Veneçuela, i a Bolívia, demà arreu del món, lluiten pel socialisme i la llibertat.

Índex

<i>Xirinacs, amic dels oprimits, enemic dels opressors</i>	3
<i>Monogràfic: Política Institucional</i>	
<i>Les CUP i l'esquerra Independentista: reptes de futur</i>	6
<i>El 27 de maig al País Valencià</i>	10
<i>La lluita institucional i electoral de l'esquerra independentista</i>	12
<i>La unitat a Amèrica Llatina avança amb l'ALBA. Un nou model polític i social per al segle XXI</i>	14
<i>La campanya dels 300 anys arriba al Principat</i>	16

TANYADA

Coberta: George Grosz "Els pilars de la societat" (1926)
Cita: M. Ghandi

Edita: **Endavant (OSAN)**
Consell editor, comissió de comunicació
Barcelona, La Barraqueta
c. Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona
Tel. 93 213 90 71
València, Racó de la Corbella
c. Ripalda 20, baixos, 46003, València

propaganda@endavant.org
www.endavant.org

Llicència Creative Commons

Reconeixement no comercial sense obra derivada 2.5
Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement: heu de reconèixer-ne l'autoria de la manera especificada per l'autor o llicenciador
- No comercial: no podeu utilitzar aquesta obra amb finalitat comercial
- Sense obres derivades: no podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta

Xirinacs amic dels oprimits, enemic dels opressors

Sens dubte, un dels esdeveniments més tristos de l'estiu per tots aquells que anhelem la llibertat dels nostre poble ha estat la mort de Lluís Maria Xirinacs. Aquest article vol ser un homenatge més dels molts que se li han volgut retre, i pensem que la millor manera de fer-ho és recordant que durant tota la seva vida, incloent-hi el moment de la seva mort, va ser una persona dedicada a la causa de l'alliberament dels Països Catalans i de la gent que en forma part.

Un activista polític compromès amb la democràcia i els Països Catalans

Al llarg de tota la seva vida, Xirinacs entaulà una lluita com a individu contra un ordre social, cultural i polític injust. Aquesta lluita prengué diferents formes, però al darrere sempre hi hagué un home amb voluntat de revulsiu, de dinamitzador i de conscienciator d'una societat, la catalana, oprimida primer per la dictadura, i lligada després per un nou regim construït sobre la base de l'oblit i la desmobilització.

Començà la seva trajectòria de compromís polític i social lluitant per la separació de l'església i l'estat. És sabut que Xirinacs fou ordenat sacerdot als 22 anys, i que l'any 1966, en plena dictadura franquista, va fer el primer acte públic de denúncia tot renunciant als diners que el franquisme donava als sacerdots amb l'objectiu de lluitar contra les relacions entre l'Església i la dictadura. Aquest gest es veié recolzat per una vaga de fam. La primera de moltes. Per aquesta actitud de compromís i de lluita seria empresonat per la dictadura en dues ocasions, primer el 1974 i després el 1975, però també seria proposat candidat al Premi Nobel de la Pau tres anys seguits.

A banda de la lluita per la secularització de l'estat, Xirinacs també fou un activista per l'amnistia, però no per l'amnistia que el postfranquisme va concedir, aquella que obligà a tornar a la presó a independentistes catalans per lluitar per uns objectius contraris a la unitat de l'Estat, sinó per una amnistia que suposés la llibertat per tots els lluitadors represaliats per la dictadura, i el càstig pels repressors, els torturadors, i els dirigents polítics responsables d'aquells fets.

També fou un activista en defensa dels Països Catalans i del dret a l'autodeterminació. Més enllà de lluitar contra la dictadura, el sentit de

l'Assemblea de Catalunya, de la qual ell en fou impulsor, era recuperar llibertats polítiques i cíviques, però també la llibertat nacional. Reivindicava un Estatut d'Autonomia, sí, però un estatut nascut de la lliure decisió dels i les ciutadanes de Catalunya, i no un estatut concedit i limitat per una Constitució espanyola de la qual ell va ser l'únic senador català que hi va votar en contra.

Contràriament al que s'ha volgut fer entendre des de determinats sectors compromesos amb la reforma del franquisme, i coherentment amb la seva posició durant els debats sobre la constitució de 1978, el seu compromís i la seva tasca com a activista continuaren després de la transició, malgrat un parèntesi després del fracàs del projecte del Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional, el BEAN. Durant aquell període es dedicà a l'estudi de models econòmics i polítics dins el Centre d'Estudis Joan Bardina, i participà en projectes com la Fundació Tercera Via i l'Escola Randa. Però a partir de la dècada dels noranta, i després d'abandonar el sacerdoci, publicà les seves conegudes (tot i que encara massa poc llegides) memòries polítiques, "La traïció dels líders", una extensa i detallada obra de tres volums.

A partir de l'1 de gener de l'any 2000, començà la plantada per la independència a la Plaça Sant Jaume de Barcelona, que a través de la seva "Crida 2000 Països Catalans" convocava a l'Assemblea dels Països Catalans, una mena de procés constituent a partir d'assemblees locals que haurien de vertebrar el poble català "com a subjecte col·lectiu actiu de sobirania nacional".

En el context de la retallada de llibertats que emprengué el govern Aznar amb el suport del PSOE de Zapatero, una retallada encara vigent, Xirinacs aprofità l'Onze de Setembre del

2003 per trencar una llança a favor dels oprimits i en contra de l'Estat espanyol i del seu caràcter opressiu i repressor amb un discurs en el qual es declarà "amic d'ETA i de Batasuna i enemic de l'Estat espanyol", argumentant que tot i estar en contra de la violència i a favor de la pau, cal estar sempre al costat dels oprimits i enfrontar-se als opressors. Allò de "cal lluitar contra el fort per deixar de ser febles". Per aquelles paraules fou cridat a declarar per l'Audiència Nacional, successora del franquista Tribunal de Orden Público (TOP) i condemnat a presó. Finalment, i després de tres dècades, Xirinacs tornà a entrar a presó davant l'ignominiós silenci d'una classe política que ara, després de la seva mort, i assegurada la seva impossibilitat de respondre, ha corregut hipòcrita a lloar la seva exemplaritat en la lluita contra la dictadura.

Un pensador coherent, no-dogmàtic i compromès amb el seu poble

Tota l'activitat de Xirinacs com a agitador, com a desvetllador de consciències, va anar sempre lligada a la seva activitat com a pensador. Se l'ha anomenat filòsof. I és cert que fou un filòsof. Però no d'aquells que es limiten a reflexionar, a parlar i a escriure sobre el món, sinó d'aquells que, com Marx deia en la seva onzena tesi sobre Feuerbach, van més enllà i es comprometen per transformar-lo. Per això tota l'obra de Xirinacs, tota la seva activitat de reflexió diguem-ne teòrica sobre l'home i la societat, anà destinada a fonamentar la seva activitat pràctica. I sobretot per això, tota la seva vida és un acte continuat de coherència i dignitat, tant allunyat de la gran majoria de la classe política catalana, acostumada a les grans frases i les grans paraules, per després convertir-les en renúncies, pactes amb botxins, i repressió de lluitadors.

El de Xirinacs és un pensament ric, que beu de moltes fonts, però totes elles amb l'element comú de l'humanisme. Tota la trajectòria de Xirinacs ve marcada pel pòsit deixat per la formació cristiana que va rebre i que el va portar a ser ordenat sacerdot als seus 22 anys. Aquesta vinculació amb el cristianisme no l'abandonà mai, tot i penjar els hàbits a principis dels 90,

i impregna tota la seva activitat com a dinamitzador social i desvetllador de consciències, tant pel que fa a l'estil i la seva forma d'expressar-se com pel que fa al seu compromís amb el poble. Això el vincula amb la tradició de sacerdots, catalans i també de la resta del món que, com Pere Casaldàliga o Mossèn Armengou, no dubtaren ni han dubtat mai d'enfrontar-se amb els poderosos i situar-se del costat dels oprimits.

Un altre dels pilars del pensament de Xirinacs, influït sens dubte per aquest cristianisme compromès amb els més febles, però esperonat també per les coneixences que féu durant la lluita antifranquista i més en concret dins la presó, és la crítica al sistema capitalista i a les injustícies inherents a aquest. Per això Xirinacs mai no va dubtar de criticar el sistema vigent com un sistema opressiu i violent.

És d'aquesta concepció de la societat de la qual ell en derivava el seu pensament pacifista, i no d'un plantejament platònic deslligat de la realitat. Dit en paraules seves: "De vegades caiem en l'equivocació de pensar que la violència es limita a la coacció física que s'exerceix per via militar: l'ús de les armes. En realitat, l'opressió militar deriva d'altres opressions, sobretot l'econòmica". I malgrat que sempre va apostar per una lluita d'alliberament que es basés en "vies solidàries i estrictament no-violentes", el seu pacifisme inspirat en l'exemple del líder independentista indi Ghandi sabia distingir entre la violència de

l'opressor i la violència dels oprimits, evitant caure en la criminalització d'aquells que lluiten per la justícia i per la llibertat dels pobles amb tots els mitjans al seu abast. Per això sempre va estar al costat dels que denunciaven la repressió de l'estat i dels que defensaven la llibertat d'expressió.

Un altre dels principals eixos del pensament de Xirinacs és també una crítica a la democràcia representativa, o millor dit, a la democràcia realment existent, que ell lligava a la seva concepció de l'individu oposada a la submissió i al conformisme. En paraules seves: "La societat tan matisada que ens ha tocat viure només ens dona una "sopa boba", un centre polític on totes les forces polítiques electoralistes volen convergir per obtenir un sac curull de vots d'uns electors degradats per una llefiscosa publicitat massificadora. Com per vendre cotxes". I per això tota la seva vida va ser una crida al compromís, perquè com deia en el manifest de la seva plantada, "el poder acumulat en les estructures polítiques i socioeconòmiques del nostre propi poble, desposseït en la base d'informació fidedigna, d'opinió i de decisió públiques, segrestades pels nostres polítics en exercici es fonamenta en la nostra passivitat resignada".

En resum, Xirinacs va posar sempre el seu pensament, les seves idees i el seu estudi de la realitat al servei del combat per un home i una dona nous, lliures, crítics i compromesos amb els pobles oprimits.

Símbol de les contradiccions i limitacions de la transició

Més enllà de les interpretacions que es puguin fer de la seva vida i obra des de les tribunes d'opinió dels poderosos, que s'han entestat en retratar-lo com una mena de Quixot que com més gran es feia menys hi tocava, queda la indubtable estima que li tenien, i li segueixen tenint, amplis sectors populars. Estima que es demostrà sempre: primer en el seguiment que tingué quan emprengué la lluita per l'amnistia, després quan es presentà com a independent al senat - esdevenint un dels senadors més votats, més tard quan es plantà per la independència, i sempre, coincidint amb les tres vegades que fou empresonat, la última ara farà 2 anys.

Aquesta estima només s'explica pel seu exemple de coherència, dignitat i compromís amb el seu poble, que contrasta fortament amb l'actitud d'una classe política que el repudiava, més enllà de les diferències polítiques i ideològiques, perquè els retratava en la seva mesquinesa i en la seva covardia.

Xirinacs, és cert, és un símbol de la transició. Però no de la Transició daurada que ens venen com un conte de fades que tingué com a conclusió la somniada democràcia. És un símbol de la transició de les renunciacions, enganys i traïcions que procurà aquesta classe política que ara ens parla de reformes d'estatuts castrats i de pactes socials indignes, quan ara fa 30 anys parlaven d'autodeterminació i de socialisme.

Les seves detencions, les primeres en el marc del franquisme i del transfranquisme, i la última en plena democràcia són un altre símbol de la continuïtat d'aquella lluita. I la seva mort, com tota la seva vida, un acte continuat de sobirania que omple d'esperança els cors dels oprimits, que amb ell han entès que la llibertat no es demana, es pren.

ACTE DE SOBIRANIA

*He viscut esclau setanta-cinc anys
en uns Països Catalans
ocupats per Espanya, per França (i per Itàlia)
des de fa segles.*

*He viscut lluitant contra aquesta esclavitud
tots els anys de la meua vida adulta.*

*Una nació esclava, com un individu esclau,
és una vergonya de la humanitat i de l'univers.*

*Però una nació mai no serà lliure
si els seus fills no volen arriscar
llur vida en el seu alliberament i defensa.*

*Amics, accepteu-me
aquest final absolut victoriós
de la meua contesa,
per contrapuntar la covardia
dels nostres líders, massificadors del poble.*

*Avui la meua nació
esdevé sobirana absoluta en mi.*

*Els han perdut un esclau.
ella és una mica més lliure,
perquè jo sóc en vosaltres, amics!*

Lluís M. Xirinacs i Damians
6 d'agost de 2007

*Mentre qui escriga la història
siga només el poder
alçarem en la memòria
barricades de paper*

*Companys que ja no estan
però sempre estaran*

*No podran esquivar
l'embat del seu esguard
amb llàgrimes de sang*

*No podran esquivar
l'embat del seu esguard
l'orgull d'haver lluitat*

Feliu Ventura

Les CUP i l'esquerra independentista: reptes de futur

Després de les darreres eleccions municipals tota l'esquerra independentista ha fet valoracions molt positives dels resultats obtinguts per les CUP. S'ha dit, amb raó, que es tractava de resultats històrics perquè per primera vegada, l'expressió municipal de la lluita independentista havia aconseguit representació en 7 capitals de comarca, entre d'altres bons resultats. També s'ha dit, amb raó, que els vots obtinguts i els regidors independentistes que han entrat als ajuntaments són fruit de la lluita i el treball de base dels darrers anys.

Però més enllà del resultat de les CUP, de la seva resposta post-electoral, i de l'aparició puntual d'aquestes sigles en la premsa de gran abast, és necessari analitzar el perquè i el com de tot plegat perquè és l'única manera que té l'esquerra independentista de seguir avançant i de fer-ho bé.

Introducció històrica

L'aposta de l'esquerra independentista per la lluita municipal ve de lluny. Les candidatures d'unitat popular sorgiren amb les primeres eleccions municipals de 1979, com una fórmula electoral adoptada per múltiples organitzacions de l'esquerra de l'època, entre elles algunes de l'esquerra independentista. Però no va ser fins 1987 que un sector de l'esquerra independentista, el que en aquell moment apostava per la Política Independentista de Combat, va crear l'AMEI, l'Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista, partint del bagatge acumulat per alguns regidors i alcaldes (com els d'Arbúcies i de Sant Pere de Ribes) i per altres nous col·lectius de lluita municipal com els que sorgiren a alguns llocs del Maresme i d'altres comarques del Principat.

En el fons, aquella primera experiència no aconseguí quallar en gran mesura per la divisió que patia en aquell moment l'esquerra independentista i per no saber combinar adequadament una doble

aposta pel treball local en clau d'unitat popular i pel discurs i la pràctica agitativa dels diferents organismes independentistes, inclosa la pràctica armada de Terra Lliure.

De l'aposta d'aquella època per les CUP, que després de la desfeta del 92 es reimpulsaren sota el nom d'Assemblea d'Unitat Popular, en quedaren un conjunt dispers de candidatures municipals locals (al Bages i a la Segarra, però també a Valls, per exemple). Però gran part del moviment, dels seus dos sectors, acabaria entrant a ERC, el primer a través de la maniobra de la dissolució de Terra Lliure IV Assemblea el 1991. I el segon a través dels acords municipals entre l'AUP i ERC per les municipals de 1995. Les poques candidatures que quedaren d'aquella experiència quedaren en certa manera satel·litzades per Iniciativa per Catalunya o per les seves marques blanques (Entesa Progrés Municipal, EPM) o en el millor dels casos, aïllades de la lluita independentista a nivell nacional i quedant forçats a limitar la seva activitat a la lluita institucional (casos de Ribes o Arbúcies, per esmentar els més coneguts).

El procés de Vinaròs i l'aposta del MCAN per les CUP

La mancança principal d'aquelles experiències era la inexistència, excepte en casos específics, d'un lligam real i quotidià amb els moviments socials que en aquell moment duïen a terme una dinàmica de denúncia i d'enfrontament contra les polítiques de l'estat. En bona mesura, això començà a trencar-se a partir de l'onada de lluites que s'inicià durant la segona meitat dels 90 i que s'allargà fins la derrota del PP en les eleccions de març de 2004. Aquella onada de lluites, amb un cert protagonisme del nous organismes independentistes de l'època com la PUA, Alternativa Estel o Maulets, comportà la renovació de tot el

publiquem aquí un extracte del llibret publicat per Endavant (OSAN) "Les eleccions del 27 de maig: reptes de futur per a l'esquerra independentista".

panorama de moviments socials rupturistes arreu dels Països Catalans, en especial al Principat, amb l'extensió d'una renovada esquerra independentista amb les seves noves organitzacions i casals, i amb un augment de la seva incidència social gràcies a la seva participació en campanyes de denúncia i mobilització organitzades per la mateixa esquerra independentista o per altres sectors del teixit social català.

És en aquest context en què es produeix la renovada aposta per la lluita municipal per part de l'esquerra independentista, pel conjunt d'organitzacions que dinamitzen el Moviment Català d'Alliberament Nacional. És fonamentalment a partir del Procés de Vinaròs, que s'estengué entre l'any 2000 i el 2001, que es fa pública l'aposta conjunta de les principals organitzacions independentistes (Endavant, MDT i Maulets en aquell moment) per la renovada AMEI i per les CUP. Producte d'aquesta aposta unitària, d'aquest creixement sostingut per part del conjunt d'organismes del MCAN - que donà lloc a la creació d'una nova organització de joves, la CAJEI, d'un nou sindicat d'estudiants, el SEPC, que en aquell moment estava en procés d'unificació, i d'importantes iniciatives de comunicació popular com L'Accent, - i producte també de la seva major incidència en les diferents realitats locals, les eleccions de 2003 veieren com una nova generació de CUP sorgien en

diferents punts del territori i s'unien a altres que havien sobreviscut de l'època anterior.

Els esperançadors resultats obtinguts en alguns casos com Vilafranca o Valls, que obtingueren representació, o Mataró, Vic i Manresa, que s'hi van trobar a prop, van obrir les portes a les darreres eleccions de 2007, en què una nova remesa de CUP, la majoria d'elles sorgides de realitats organitzatives consolidades en el nivell local, s'han afegit al combat municipalista.

S'ha recollit el que s'ha sembrat

Comptant les candidatures presentades sota les sigles CUP, a més de les coalicions amb els Verds a Badalona i a Granollers, la Unitat Municipal 9 de Sant Pere de Ribes i Nosaltres Som - Assemblea d'Unitat Popular de Tarragona, en total s'han obtingut 22.332 vots sobre un cens total de 1.091.660 votants, que suposen el 2,04% sobre el cens i el 3,99% sobre els votants totals i una quantitat gens menyspreable de 26 regidors en un total de 36 municipis. Aquest és un recompte. N'hi ha d'altres de possibles, per la varietat de candidatures municipals que s'han presentat arreu del territori amb diferents graus de vinculació al projecte municipal independentista. En aquest cas, excloem les Candidatures Alternatives del Vallès malgrat que les CUP d'aquella comarca participen d'aquest projecte.

D'aquests números generals es deriven diverses reflexions contradictòries. D'una banda, es tracta d'uns resultats considerables: pràcticament el 4% dels vots allà on les CUP s'han presentat, tenint en compte la migradesa de mitjans de què disposen les CUP i l'esquerra independentista en el seu conjunt. Aquests números reflecteixen un suport popular relativament important. Però també se'n deriva una altra lectura, no menys important, que no amaga que les CUP tenen una implantació territorial molt poc homogènia i molt concentrada: aquests 36 municipis representen menys del 10% del total de la població amb dret a vot del conjunt dels Països Catalans, tots menys un concentrats al Principat de Catalunya. I en relació al número total de municipis catalans aquest percentatge es redueix al 2%.

També cal tenir en compte que el sol fet d'obtenir representació, més enllà de les conseqüències polítiques immediates, no assegura res per al futur. Entre els resultats ens trobem amb casos en què s'ha obtingut representació amb suports absoluts inferiors al 5% i fins i tot al 3%. Els vots que, amb les circumstàncies de les eleccions municipals d'enguany, han permès obtenir representació, haurien pogut deixar algunes candidatures fora de l'ajuntament amb una participació superior. I ningú no pot descartar que això pugui succeir. Això fa obligatori una anàlisi acurada i realista per cada cas. Però en el fons, l'anàlisi dels números han de motivar una reflexió política de fons que permeti:

- 1) no sobrevalorar l'inqüestionable èxit històric obtingut;
- 2) veure amb claredat els límits de les CUP i de l'esquerra independentista en general en relació a la seva implantació territorial i la seva incidència social;
- 3) calibrar les dificultats que oposen a la lluita política de base les grans àrees urbanes;
- 4) veure les potencialitats que té un discurs sense complexos i una pràctica política alternativa i oposada als partits polítics tradicionals i als interessos econòmics als que aquests representen.

Bastir un projecte municipalista, estendre la lluita independentista

Resumint, els reptes actuals de l'esquerra independentista consisteixen en seguir amb la feina feta els darrers anys, seguir amb la tasca de creació de massa crítica de persones i d'idees, acumulant forces per la construcció d'una alternativa global alliberadora pels Països Catalans, per un procés constituent que condueixi a la República Socialista Catalana. És clar que un dels reptes més necessaris i engrescadors passa per seguir amb la tasca de maduració i d'elaboració d'alternatives que suposa l'extensió de les CUP i de la lluita municipal des d'una perspectiva independentista, sense caure en la pressa per presentar-se a altres comteses electorals, cosa que suposaria reproduir errors ja comesos en el passat.

Però això no pot suposar deixar de banda altres fronts de lluita estratègics. Al contrari, és necessari aprofitar els regidors obtinguts per enfortir i estendre el suport social a l'estratègia de ruptura amb els Estats espanyol i francès i de construcció d'un contrapoder popular català.

Una estratègia que passa per la denúncia del marc institucional vigent, les seves limitacions, i les servituds que comporta per als Països Catalans en tots els camps. La vindicació del dret a l'autodeterminació i la ruptura amb els estats espanyol i francès són elements fonamentals en aquesta línia. Però tant important com això és partir de la concepció de l'estat i tots els seus aparells (parlaments, ajuntaments, cossos repressius, justícia, burocràcia, etc.) com a instruments de dominació d'una

classe sobre una altra i no un instrument neutre. Evitar construir un moviment ingenu és clau per una estratègia de ruptura amb els estats opressors.

Aquesta precaució és especialment important si recordem com la transició a la democràcia es va fer a través de renúncies dels principals líders polítics, però sobretot, per la conversió dels principals quadres dels moviments obrer, veïnal, i de l'associacionisme que havien protagonitzat les lluites de la transició, en regidors o en representants a les institucions "democràtiques" recentment creades. Van passar de dedicar-se a promoure l'autoorganització i la mobilització popular, a gestionar les institucions "democràtiques", comproment-se així amb la reforma del franquisme. La conseqüència fou la desmobilització de la societat catalana.

La lluita institucional crea una sèrie de dependències (que ho diguin sinó als dirigents dels partits del sistema!), econòmiques fonamentalment (allò d'aferrar-se a la cadira), però també polítiques i personals. Des d'aquest punt de vista és fonamental lligar les CUP amb el moviment popular, autoorganitzat i autònom enfrontat a l'estat, i crear i enfortir mecanismes democràtics i assemblearis de control que converteixin els seus representants no en líders indiscutibles ni en protagonistes de res, sinó en portaveus col·lectius que puguin ser substituïts en qualsevol moment (rotació de càrrecs).

Les CUP han de servir de revulsiu i de caixa de ressonància de les reivindicacions populars i ciutadanes, esdevenint un suport

fonamental en la lluita per la construcció d'un contrapoder popular als estats opressors. Això vol dir promoure un teixit social autònom i crític amb l'estat, o dit d'una altra manera, promoure les tres "a": autoorganització, autogestió, autodeterminació. L'única garantia real per al creixement i l'extensió de les CUP és que contribueixin a la construcció d'un teixit associatiu fort i actiu, amb uns casals i ateneus populars forts i oberts al conjunt del poble, que siguin un referent per les lluites populars de cada vila i cada comarca.

En resum, l'èxit de les CUP estan lligats al del conjunt de l'esquerra independentista, i és de la feina realitzada per totes les seves expressions polítiques, socials i culturals d'on prové l'explicació dels resultats obtinguts. Sense un moviment fort i cohesionat amb una estratègia de ruptura amb l'estat les CUP podrien acabar com l'experiència fracassada dels anys 80 i 90, quan l'incipient experiència municipalista va perdre els seus referents de lluita nacionals amb la desaparició de Terra Lliure i el desmembrament de l'MDT i va quedar circumscrita a nuclis locals dedicats només a la gestió i deslligats d'un projecte de transformació social i d'alliberament nacional.

En definitiva...

Les CUP poden i han d'esdevenir un agent clau en la construcció del contrapoder popular català si entenen la seva vinculació i complementarietat amb un moviment d'alliberament nacional ampli i plural. Fer-ho passa per no caure en l'electoralisme ni en la dilució d'un discurs i una pràctica polítiques que han de centrar-se en

NOM I COGNOMS:
DIRECCIÓ:
POBLACIÓ:
TELÈFON:

CODI POSTAL:
COMARCA:

CORREU ELECTRÒNIC:

SUBSCRIPCIÓ 10€

COL-LABORACIÓ 20€

NÚMERO DE COMPTE:
BANC O CAIXA: - - - -

OFICINA: - - - - NUM CONTROL: - - COMPTE: - - - - -

AURTORITZO QUE CARREGUEU AL CC O LLIBRETA INDICADA ELS REBUTS QUE SE US PRESENTARAN EN CONCEPTE DE SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA TANYADA.

SIGNAT:

la construcció d'un projecte municipalista d'abast nacional; però també en denunciar les limitacions del marc jurídic-polític vigent i en potenciar totes les iniciatives de lluita i d'organització popular desobedients.

En resum, considerem que els objectius a mig i llarg termini de la lluita municipal són:

1- Involucrar altres sectors socials a la unitat popular, introduir-los al treball assemblari i al debat polític, a organitzar activitats i assumir responsabilitats, tot estenent la dinàmica de treball de base.

2- Ampliar l'espai polític del moviment tot treballant temes que no s'havien tractat amb prou profunditat (urbanisme, serveis socials, gestió d'infraestructures, etc.).

3- Aconseguir que la línia combativa i rupturista tingui suports socials amplis en el treball de la lluita municipal-institucional. Pensem que això és possible realitzant un treball seriós i constant, sobretot tenint en compte la corrupció, el caciquisme i la mediocritat que regnen als ajuntaments i institucions del nostre país. Actualment cap formació política defensa els interessos de les classes populars.

4- En resum, bastir les bases de la democràcia popular catalana, centrada en l'articulació d'un contrapoder que representi els interessos de les classes populars catalanes i que estigui format i dirigit per les mateixes. Aquesta és l'única manera que els i les treballadores puguem agafar les regnes del futur col·lectiu del nostre poble.

Ciutat	Cens	Votants	%CUP sobre cens	%CUP/votants	Regidors
Badalona*	162055	64675	0,97	2,12	0
Terrassa	149438	66186	0,57	1,31	0
Tarragona*	97178	51563	0,27	0,51	0
Lleida	93288	48323	1,10	2,15	0
Mataró	86143	39798	2,52	5,48	1
Girona	63652	32647	1,44	2,83	0
Manresa	54342	26655	2,93	6,00	1
Sant Cugat	52013	29793	1,72	3,02	0
Vilanova	47104	23877	2,90	5,75	1
Granollers*	41576	21453	1,07	2,08	0
Vilafranca	26065	15287	6,30	10,81	2
Vic	25450	15494	4,61	7,64	2
St Pere de Ribes*	19625	9320	8,84	18,79	4
Molins	18709	10316	2,88	5,24	1
Pineda de Mar	18361	10088	1,81	3,32	0
Martorell	18109	10717	2,62	4,45	0
Valls	17640	10263	4,33	7,43	1
Vilassar de Mar	14488	8400	1,90	3,30	0
Berga	12727	7187	7,37	13,20	2
Sant Celoni	11978	7676	6,08	9,54	2
Cardedeu	11884	6861	3,45	6,07	1
Ripoll	8759	5663	0,88	1,37	0
Vilassar de Dalt	6808	3912	2,39	4,20	0
Sallent	6066	3999	5,87	8,90	1
Arenys de Munt	6020	3497	5,47	9,51	1
Navarcles	4696	3312	4,15	5,97	0
Capellades	4305	2802	8,22	12,63	2
Dosrius	3654	2139	0,71	1,22	0
St Joan Abadeses	3002	2266	4,10	5,47	0
Celrà	2728	1777	7,70	11,90	1
Barxeta	1347	1236	7,27	8,13	0
Torà	969	754	9,49	12,43	1
Montesquiú	699	520	11,87	16,12	1
Viladamant	358	303	18,44	22,07	1
Biosca	222	163	22,97	31,68	0
La Vansa i Fornsols	202	134	20,79	33,07	0
Total	1091660	559043	2,04	3,99	26

* Candidatures més àmplies amb el suport o la participació de les CUP

c. Tordera 34
08012 Barcelona

la Barraqueta
ateneu independentista
de Gràcia

Sirga
llibreria es
moviment

Gnode
espai de
programari lliure

la FORNAL
associació cultural

associació cultura

ROMA

a carboda

Taverna catalana

l'ESPARRACAT
spati i begudes de la terra

El punt de trobada del Montserrat

Cultura i música del país - Tastets - Begudes
de la terra - Exposicions - Partits del Barça
des del 24 d'abril de 2004
C. Felu Monó, 18 - Esparreguera - Tel. 93 770 80 99

organitza't i lluita!

ajg

**Assemblea
de Joves
de Gràcia**

Casal Popular de Gràcia
C. Ros de Olano 39

RESTAURANT BAR

JAC ROIG

Travessia del Portal, 10
Capellades
Telèfon 93 8013552

menú del dia i de nit
amanides i torrades
entrepans i lapes
begudes de la terra
servei de bar
esmorzars i berenars
dinars i sopars per a grups

ITACA
Cooperativa

obert
Dil. a Dj. de 8 a 24h.
Dv. de 9 a 1h.
Dss. de 12 a 1h.
Dg. de 18 a 24h.

si voleu rebre l'agenda
d'activitats: itaca@xsl.com

Pallars 230, Poblenou 08005,
Barcelona - Països Catalans
Tel. 93 300 98 98

La Bodegueta

c. Pintor Fortuny 14

Molins de Rei

La Lliga
Capellades Entitat cultural

El 27 de maig al País Valencià

Els resultats de les eleccions autonòmiques i municipals al País Valencià han resultat una veritable poalada d'aigua freda per a tots aquells que havien dipositat les seues esperances en una derrota electoral del Partit Popular. Una conmovió política que ha esguitat majoritàriament l'espectre polític progressista i nacionalista de base al País Valencià i que, per tant, mereix una anàlisi detinguda.

Tendència majoritària a la despolitització. Resultat de la manca de diferències reals entre els partits majoritaris i de l'adopció de patrons de conducta creixentment individualistes i consumistes. En eixe sentit es tendeix a personalitzar la política, votant en funció del carisma dels líders o de la seua suposada capacitat de gestió. Els creixents moviments populars estesos arreu del territori valencià no compensen aquesta tendència, ja que en no han articulat cap alternativa comuna i concreta de país ni han superat el seu tarannà d'efímeres lluites "anti". L'esquerra revolucionària al País Valencià té una feina important per convertir aquests moviments en l'embrió d'una alternativa popular de canvi real.

El País Valencià vota en clau territorial i municipal. Determinats sectors progressistes argumentaven una suposada despersonalització dels valencians que els faria votar als que controlen el govern d'Espanya. Aquesta interpretació és errònia: al llarg de l'era autonòmica, i en les eleccions de Maig, el País Valencià ha votat en funció de la seua percepció política i no dels vents de ponent.

El mite de la "crispació". Correspon a aquesta percepció pròpia de la política, hom no pot llegir els resultats valencians com si es tractara d'un duel Rajoy-Zapatero on el tema estrella fos el procés de pau del Poble Basc. La política valenciana ha portat una dinàmica pròpia i amb uns temes de debat propis.

La manca de projecte de la socialdemocràcia valenciana. El PSOE valencià sempre s'ha caracteritzat pel seu seguidisme a la direcció estatal. La lluita entre renovadors i continuistes, adobada per un intervencionisme constant des de Ferraz, no s'ha aclarit fins ben poc. Però el resultat no pot ser més estèril donat que es feu una direcció de pedaçs, que incloïa la majoria de capelletes i encapçalada per un líder no problemàtic per la seua manca d'idees: Joan Ignasi Pla. Aquesta cúpula "Frankenstein" ha estat incapaç d'articular cap projecte propi ja que fer-ho haguera suposat obrir debats que hagueren alçat de nou les tensions

soterrades entre els diferents sectors. Així doncs, el PSOE valencià ha tingut un discurs que amb prou feines passava de les crítiques al govern del PP.

Aquesta manca de projecte no ha permès que siga considerat com a alternativa de gestió per la majoria de les classes populars i capes mitjanes, ja que per una part no s'hi veia cap model de país i per altra tampoc es confiava en que pogués aportar quelcom diferent al PP. Per últim l'efervescent burgesia valenciana tampoc ha vist en el PSOE un delegat fiable per gestionar l'administració pròpia.

La manca de perspectiva pròpia del PSOE valencià continua palesant-se a dia d'avui en el fet d'aplaçar la seua reestructuració fins després de les eleccions generals, i en el fet d'enviar com a gendarme del procés a Jordi Sevilla, home de confiança de Zapatero.

El Compromís pel País Valencià (CPV), coalició progressista abanderada per EUPV i BNV, no ha aconseguit l'objectiu de traduir en vots els creixents moviments populars que es desenvolupen al Sud. La suma autonòmica dels seus dos principals artífexs el 2003, any en el qual es presentaven per separat, fou de 268.616 vots. Els vots d'enguany suposen un retrocés de 74.257 vots. Aquesta coalició nasqué ja viciada per lluites internes per assolir quotes de poder institucional. Baralles que han arribat al seu clímax en l'actualitat amb el trencament del seu grup parlamentari i l'esclat d'una crisi estructural a EUPV.

La fortalesa del discurs del PP. Els conservadors han bastit un discurs en el qual ells personifiquen el progrés del País Valencià, mentre que el PSOE seria el culpable de la marginació territorial. A nivell pràctic el PP ha fonamentat el seu projecte en la potenciació del turisme i la construcció. Això li ha permès justificar les grans obres i els grans esdeveniments com a atractors del turisme cap al País Valencià. La construcció seria per una part generadora d'ocupació i per altra resultat lògic d'aquesta renovada atracció turística.

Aquest model de govern ha situat als dos sectors econòmics predominants al País

Autonòmiques		Cens: 3.436.601 electors	
Partit	Vots	% sobre vots	% sobre cens
PP	1272369	52,32 %	37 %
Abstenció	999842	----	29,13 %
PSOE	833737	46,55 %	32 %
Compromís	194359	8,1 %	5,6 %
UV i CV *	39920	1,6 %	1,16 %

* es presentaren per separat

Municipals		Cens: 3.582.310 electors	
Partit	Vots	% sobre vots	% sobre cens
PP	1148943	46,55 %	32 %
Abstenció	1095261	----	30,57 %
PSOE	856172	34,70 %	23,9 %
EUPV	114546	4,64 %	3,19 %
BNV	105762	4,28 %	2,9 %
CV	21088	0,8 %	0,58 %
UV	19376	0,79 %	0,54 %

Valencià en l'agenda política de la Generalitat. Difícilment es pot guanyar el suport dels valencians plantejant una política "anti" model de desenvolupament econòmic valencià actual. La població sap que no hi ha alternatives reals a aquest model de desenvolupament que per altra part està generant beneficis econòmics importants.

En efecte, si bé la burgesia valenciana és la primera beneficiada per aquest model de "creixement", no podem obviar que a curt termini bona part de les capes mitjanes i dels xicotets propietaris de terrenys o immobles especulables s'estan beneficiant d'això. Com també ho està fent a curt termini la petita burgesia botiguera i hostalera, els propietaris d'immobles en zones turístiques, i bona part dels obrers de la construcció. Així doncs, el projecte del PP comptaria amb el beneplàcit d'una part important de les classes populars valencianes.

Evidentment, el model econòmic del PP és curterminist. L'auge de noves zones turístiques pot posar en perill això, d'aquesta manera s'entén: el seu interès en mantenir la política de grans esdeveniments; la introducció massiva d'inputs com el golf i en menor mesura dels parcs temàtics i zones recreatives; i la conquesta per al turisme de les zones d'interior. Pel que fa a la construcció, peça clau de l'economia, previsiblement entrarà en crisi per la davallada de la demanda, cosa que es pot veure reforçada si en efecte hi ha un reflux del turisme. Així doncs, el model de desenvolupament valencià pot estar en els seus últims moments, de manera que per a la burgesia i part de les capes mitjanes és millor espremer la taronja abans d'iniciar una reconversió que es preveu plena d'incerteses.

El factor identitari valencià és un dels eixos claus de la identificació de l'electorat valencià amb el discurs del PP. Com a eix transversal, el conflicte identitari valencià ha impregnat tots els discursos polítics. En el PSOE, les múltiples renúncies estatutàries de 1982 i 2006 i les contradiccions discursives que suposen, han fet que deliberadament s'obvie aquesta qüestió i que només es tracte des d'un punt de vista totalment. EUPV i BNV han

sigut arraconats en l'àmbit identitari tant per la dreta com per la socialdemocràcia, i cada vegada han anat rebaixant més els seus plantejaments. Pel que fa al PP, al nostre parer ha estat qui ha adaptat més hàbilment el seu discurs a la qüestió identitària, tot i que en una direcció que la desvirtua totalment i la converteix en una arma electoral de la dreta.

El 1995 Eduardo Zaplana, primer president popular de la Generalitat, començava a articular allò que anomenà "Poder valencià", és a dir, aconseguir que el País Valencià esdevinguera l'avantguarda de la modernització a l'Estat Espanyol. Sota aquest discurs s'albirava la possibilitat de representar a tota la dreta passant per damunt del blaverisme polític d'UV, que en eixe moment era soci de govern a la Generalitat. Així, el PP aconseguia una reformulació identitària molt més moderna de la que plantejava UV, el discurs de la qual començava a destapar-se com quelcom buit de contingut. En les eleccions autonòmiques de 1999 UV es queda fora de les Corts Valencianes, i en les posteriors conteses electorals anirà minvant en nombre de sufragis. Conforme es donava aquest traspàs de vots d'UV al PP, el "valencianisme tecnocràtic" del PP s'anava enriquint d'aquells elements discursius del blaverisme polític tradicional que li podien servir. El procés es completa en adoptar el discurs del PP tints anticatalanistes tradicionals des de principis del 2000, fet que és paral·lel al pas d'UV a la marginalitat política.

Tendència creixent al bipartidisme. Aquesta dinàmica va marginant progressivament els espais polítics d'esquerres i dreta alternatius al PSOE i al PP. D'aquesta manera en la dreta s'observa un traspàs de vots del blaverisme polític, que sembla haver entrat en un coma permanent, al PP. Pel que fa a l'esquerra institucional s'observa un traspàs de vots d'EU i BNV al PSOE. Aquest darrer moviment, però, no ha elevat els vots del PSOE donat que també s'ha produït un traspàs de vots equivalent des dels socialdemòcrates al PP, relacionat amb el canvi de vots de les capes mitjanes.

Cal constatar que de no haver-se produït el Compromís pel País Valencià, és molt probable que les Corts resultants de les autonòmiques hagueren inclòs únicament a PP i PSOE.

Observem un canvi de postura de BNV i EUPV respecte al PSOE. Els nacionalistes i els progressistes han renunciat doncs a mantenir postures alternatives dins de les institucions per tal de reforçar una aposta per l'esquerra gestora difusa. Així doncs, no han fet sinó reforçar la dicotomia burgesa de govern esquerra-dreta, i a mitjà termini el bipartidisme. En aquest context cal entendre la important pèrdua de vots a favor del PSOE (electorat progressista moderat) i l'abstenció (postures descontentes amb el nou paper de comparsa política d'un hipotètic govern socialdemòcrata).

Sobre la lluita institucional i electoral de l'esquerra independentista

A les darreres eleccions municipals les CUP, que tenen el suport d'Endavant i de tota l'esquerra independentista, van obtenir uns excel·lents resultats. Des de fa temps és una tasca pendent de l'EI donar el lloc adequat a la lluita electoral i institucional. Aquests resultats fan que aclarir les característiques i la funció de l'acció política de les CUP sigui una de les claus del futur del projecte de l'EI. Aquesta acció política es redueix de moment a l'àmbit municipal i ens centrarem en aquest aspecte.

La participació política en les institucions

Els municipis, com els parlaments autonòmics i els parlaments espanyol i francès, són l'expressió política de la dominació de classe i de l'ocupació. Els seus reglaments depenen de les legislacions estatals i els límits de les seves competències també. Aquests límits, com els de les competències autonòmiques, són l'expressió de la manca real de democràcia als Països Catalans. D'altra banda, la democràcia burgesa consisteix precisament a reduir l'acció política vinculant a la participació en aquestes institucions i en d'altres encara més opaques i antidemocràtiques. Considerar que és possible una ruptura democràtica radical mitjançant la lluita electoral és reconèixer a aquest sistema institucional una legitimitat democràtica que no té. Això és encara més evident si el que es pretén és enderrocar la monarquia constitucional o la república burgesa.

La lluita parlamentària (o municipal) com la lluita sindical tenen, per definició, un caràcter essencialment reformista. És cert que censurar-les per sistema és pur esquerranisme però tant sols són una opció vàlida quan són peces al servei d'una estratègia revolucionària que no pot brollar d'elles mateixes.

Les institucions representatives són el mecanisme emprat pel capital per fabricar el consens, amortir els conflictes i integrar la dissidència. La presència de les nostres candidatures pot servir com a instrument propagandístic de deslegitimació del sistema, però la nostra presència normalitzada en els debats consistorials pot servir al sistema com a instrument propagandístic: la demostració que el sistema "pot acollir totes les sensibilitats".

En la lluita municipal es pot aconseguir una acumulació de forces positiva pel

projecte nacional de l'EI, en cap cas transformacions socials que els propis límits competencials i financers dels ajuntaments impossibiliten. La pràctica ens mostra que els bons resultats en vots i participació militant de determinades candidatures no s'han concretat en suport popular als posicionaments estratègics de l'EI en aquestes poblacions. És el cas dels referèndums per la Constitució Europea i l'Estatut. I això no és casual i té relació amb les anteriors reflexions al voltant de la naturalesa de la política municipal. És la pròpia inocuïtat política dels ajuntaments el que permet acumular suport popular a candidatures impulsades per militants independentistes sense que això impliqui necessàriament una socialització dels principis estratègics ni de les consignes tàctiques. Totes aquestes reflexions aparentment pessimistes només pretenen contrarestar una certa fetitxització del "municipalisme" que confón el necessari arrelament local de la lluita independentista amb la seva expressió institucional. Construir la unitat popular poble a poble i vila a vila és necessari. Però constituir una candidatura és una fase posterior del procés. Construir la unitat popular en base o mitjançant una candidatura únicament és un error. La base social d'una candidatura rupturista no comparteix necessàriament els principis estratègics i/o ideològics que han de fonamentar la unitat popular. La necessitat d'aconterar aquests sectors per retenir els seus vots o el seu suport actiu pot conduir a la despolització del discurs de la candidatura o a la rebaixa dels continguts ideològics amb la cosegüent desvinculació del projecte nacional de l'EI o la desfiguració d'aquest. Aquesta despolització i aquesta rebaixa són molt probables en una institució d'escasses atribucions polítiques com un ajuntament petit o mitjà, que és on han arrelat les CUP de moment.

Les característiques esmentades es deriven de les característiques de la lluita institucional en general i de les limitacions del poder municipal en concret i fan insostenible la idea, apuntada des de certs sectors de l'EI, que caldria constituir els òrgans nacionals de les CUP en direcció política del moviment. Això és especialment evident si tenim present que les CUP no tenen presència a cap de les principals poblacions del país (Barcelona, València, L'Hospitalet de Llobregat, Alacant, Palma), hi són molt dèbils (Badalona, Terrassa), no tenen capacitat de presentar-s'hi en solitari o com a tals (Tarragona, Sabadell). I no s'hi val a invertir el procés i forçar l'existència de candidatures en aquestes poblacions. El context favorable és una hipotètica població amb un teixit potent de contrapoder (organitzacions, sectorials, casals, publicacions...) que siguin reconeguts per la totalitat de la població políticament conscient com una alternativa ideològicament definida. Aquestes condicions es donen tant sols en unes poques poblacions del Principat i la feina urgent no és constituir candidatures si no construir aquests contrapoders locals i vertebrar-los al voltant d'un projecte nacional. En aquest cas és idònia la creació d'una candidatura. D'altra banda, a nivell nacional atorgar a les CUP el paper d'avantguarda exclouria el País Valencià (una sola candidatura a Barxeta) i les Illes (cap candidatura). I per acabar, una vertebració així del moviment fomentaria una concepció ja massa present en la societat catalana segons la qual la lluita electoral i institucional seria l'únic front eficaç de lluita, amb la legitimació que això suposa per a les institucions de l'Estat.

Les CUP i el futur de l'esquerra independentista

Però no tan sols cal combatre la idea d'organitzar el moviment al voltant de les CUP. Cal evitar també que la pròpia dinàmica de la política municipal faci degenerar el moviment municipalista de l'EI en un magma localista i indefinidament alternatiu. L'EI ha d'assumir l'objectiu col·lectiu que les CUP actuïn com un instrument al servei de l'estratègia de l'esquerra independentista.

Però, què és l'esquerra independentista? Qui defineix l'estratègia de l'esquerra

independentista? Qui hauria de marcar la direcció política de les CUP? Com que cap organització ha aconseguit la legitimitat necessària per establir aquesta direcció cal treballar amb més decisió que mai per constituir, o enfortir si ja hi són, els organismes polítics o sectorials que tinguin aquesta legitimitat davant la base militant de les CUP i la seva direcció nacional. Si no es fa així, la dependència dels vots i de la font de finançament que constitueixen les regidories, juntament amb la manca de contingut polític i ideològic del debat municipal conduiran a una pràctica possibilista i mancada de qualsevol caràcter revolucionari.

De l'existència o inexistència d'una estratègia revolucionària d'abast nacional externa al propi projecte electoral que les CUP assumeixin com a pròpia depèn el camí que prengui en el futur l'EI.

L'EI pot evolucionar en el futur:

a) Com un sector de l'espectre polític que propugna la creació per via institucional d'un estat independent amb formes de dominació capitalista menys agressives, un plantejament més assistencialista (Estat del Benestar) i una base democràtica més àmplia (democràcia participativa)
 b) Com un moviment que utilitza amb tota franquesa les institucions per a desemmascarar el seu caràcter d'instruments antidemocràtics d'ocupació al servei del bloc de classes dominant. La nostra presència als ajuntaments seria reconeguda obertament com una eina per enderrocar el capitalisme i foragitar els ocupants

Evidentment aquesta segona opció és la que propugna Endavant i implica una tasca que no podrà realitzar-la mai la feina parlamentària a les institucions per si sola si no un moviment polític de masses que utilitzi tots els mitjans al seu abast (oficials i alternatius, legals i il·legals). Si les CUP es constitueixen en direcció política i/o única cara visible del moviment, caurem necessàriament, per causa de la naturalesa mateixa de la lluita electoral/institucional que ja hem descrit abans, en la primera opció estratègica esmentada. Això implicaria conseqüències gravíssimes:

a) Assumir una estratègia de la qual es coneix perfectament la impossibilitat. El sistema polític en què vivim no acceptarà mai entregar quotes substancials de poder o privilegis ni reduir les seves taxes de benefici si no és sota l'amenaça de la revolució.
 b) Reproduir projectes com els d'ERC, BNV, PSM o ICV. No hi ha cap motiu per pensar que les CUP l'executaran millor a part d'una confiança idealista en la "honestitat insubornable" dels seus candidats i regidors.
 c) Limitar el nostre projecte a llimar els aspectes més desagradables del sistema i amortir les expressions més dures de l'opressió
 d) Invalidar a ulls de tothom el projecte de l'EI com a alternativa revolucionària al capitalisme i la dominació espanyola i francesa

La unitat a Amèrica Llatina avança amb l'ALBA

Un nou model polític i social per al s. XXII

El desembre de 2004, els presidents de Cuba i Veneçuela signaven l'acta de naixement de l'ALBA, l'Alternativa Bolivariana per a les Amèriques. A Occident, pocs crèiem en l'important avanç que això suposava per a la integració econòmica, social, política i cultural d'Amèrica Llatina. L'enteníem com la resposta en el plànol simbòlic a l'ALCA (Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques) i als TLC (Tractats de Lliure Comerç) i com la consolidació de les relacions privilegiades, solidàries i de suport mutu que mantenien els dos països, immersos en processos revolucionaris i assetjats per l'imperialisme, tant el ianqui com l'uropeu.

Quasi tres anys després, els acords, resultats i perspectives de l'ALBA situen aquesta experiència en l'avantguarda de la transformació social a Amèrica Llatina i en l'instrument més significatiu per a consolidar els processos de canvi polític engegats al continent de Bolívar i Martí.

L'ALBA s'amplia. Un nou panorama regional

A l'inicial adhesió de Cuba i Veneçuela, seguiren en abril de 2006 la de Bolívia i, en gener de 2007, la de Nicaragua. El triomf electoral de Rafael Correa a Equador albira una pròxima ampliació, tenint en compte que aquest país ja ha participat en diverses reunions de l'ALBA i ha començat a integrar-se en determinats programes. Haití també ha participat en les darreres reunions de l'ALBA i ha signat acords amb aquest organisme, així com altres territoris caribenys com San Vicent, Dominica, Antigua i Barbudes. Per la seua banda, el candidat a la presidència de Paraguai Fernando Lugo ja ha manifestat les seues simpaties per l'ALBA.

D'aquesta forma, al continent americà s'estan configurant diferents blocs de poder, antagònics en els seus plantejaments i objectius. D'una banda, es troben els països que han signat acords de lliure comerç amb Estats Units, com ara Colòmbia, Xile, Mèxic i Perú; uns acords que hipotequen el futur d'aquests estats i impedeixen els seus respectius governs d'exercir cap tipus de control i regulació sobre els seus afers interns, establint-se una relació de desigualtat amb la major potència imperialista. Això sí, a canvi de sucosos beneficis per a les corruptes oligarquies locals. De l'altra banda, se situarien els països que aposten per la integració regional, trobant-ne dos blocs: el dels que malgrat aquesta opció mantenen el model econòmic neoliberal (Brasil, Argentina, Uruguai...) i els que han apostat per la transformació social, els països de l'ALBA. En aquesta

conjuntura, no podem oblidar els poderosos i dignes moviments populars que confronten el capitalisme i la dependència a Colòmbia, Argentina o Mèxic, per posar alguns exemples.

Així doncs, en els darrers anys el pati de darrere dels Estats Units i el jardí neocolonitzador d'Espanya i la Unió Europea està vivint una sèrie de transformacions que el situen a les portes, sinó les ha creuades ja, d'un nou panorama continental protagonitzat per la integració regional, l'oposició al model econòmic neoliberal i la participació popular.

L'eficàcia de l'ALBA. Una proposta que dignifica la vida

En un continent marcat per l'analfabetisme, la desigualtat social, la venda dels recursos naturals, la falta d'oportunitats, la mancança de polítiques d'intervenció social, la fam, la mortalitat infantil, o la violència, l'aplicació de l'Alternativa Bolivariana per a les Amèriques ha esdevingut la salvació per a milions de persones desposseïdes. L'Operació Milagro ha permès que milers de persones afectades de cataractes hagen recuperat la vista amb una simple operació, no només als països integrants de l'ALBA sinó també a altres territoris de la regió.

L'aplicació del mètode Yo sí puedo, guardonat pels organismes educatius de l'ONU, ha permès que Veneçuela haja estat declarada per l'UNESCO territori lliure d'analfabetisme, cosa que ben aviat ocorrerà també a Nicaragua i Bolívia.

Les diferents missions internacionalistes cubanes estan permetent estendre la sanitat fins a barris i territoris on la resignació era l'únic antídote front a la malaltia. I, en aquest sentit, la Universitat de Medicina Latinoamericana, radicada a Cuba,

forma milers de metges que compondran la base del sistema de salut públic i gratuït dels països membres de l'ALBA.

L'ALBA. Un nou paradigma econòmic i polític

L'Alternativa Bolivariana per a les Amèriques, com hem descrit, no és més que un acord econòmic, polític i social establert entre, de moment, quatre països llatinoamericans. La diferència, doncs, entre aquesta ALBA i altres mecanismes de col·laboració intergovernamental, com ara Mercosur, està en el seu caràcter.

L'ALBA no basa els seus principis d'actuació en les regles del mercat i de l'oferta i la demanda, sinó en els principis de cooperació solidària, en les necessitats i potencialitats de cada país integrant. Així, el plànol econòmic de l'ALBA es regeix per la cooperació i la solidaritat, implementant les possibilitats enlloc de buscar el màxim lucre empresarial. En el plànol polític, al seu torn, es configura un nou model de pobles germans, Nuestra Amèrica, avançant en la unitat americana propugnada per Bolívar i Martí. Així, la fortalesa de l'ALBA no es troba únicament en les seues potencialitats econòmiques sinó també en el caràcter revolucionari de cadascun dels seus governs, amb el compromís i el protagonisme del poble que això aporta.

Aquest caràcter transformador, solidari, cooperatiu, popular i antiimperialista invoca a un major aprofundiment i repartiment equitatiu dels recursos naturals i humans dels països membres. No debades, Veneçuela i Bolívia són grans productors de gas i petroli, així com espais de notable producció agrícola i ramadera; existeixen, als països membres de l'ALBA, importants recursos minerals, així com aqüífers. I, finalment, no podem oblidar la magnífica aportació humana que proporcionen els mestres, metges, científics i tècnics, fonamentalment cubans i cada vegada més veneçolans i bolivians.

Així, l'ALBA va consolidant realitats que fins el moment eren impensables. La construcció de refineries a Cuba i Nicaragua, les importants inversions a Bolívia per a la construcció de centres hospitalaris, el finançament als xicotets productors, i l'atenció mèdica, educativa i social són realitats que incideixen en la millora de les condicions de vida de les oblidades pel gran capital.

L'estructuració de l'ALBA. Cap a la configuració d'un nou pol social i polític a Llatinoamèrica

El creixement de l'ALBA, tant quantitatiu com qualitatiu, que hem exposat, ha propiciat la necessitat d'estructurar nous mecanismes que superen la fase de la cooperació i la integració i avancen en nous passos cap a la unitat llatinoamericana. D'aquesta forma, en abril de 2007 es va celebrar la V Cimera de l'ALBA, que va anunciar la creació del Banc de Desenvolupament de l'ALBA, al marge del Banc Mundial o del Fons Monetari Internacional, així com un Consell de Moviments Socials, que complementaria el Consell de Presidents i el Consell de Ministres. Està en camí la redacció del Tractat Internacional de l'ALBA, mecanisme unitari per a negociar amb altres blocs o països, i Telesur es va consolidant com un espai mediàtic veritablement lliure i democràtic. Així, no és una quimera la futura constitució d'una Confederació d'Estats de l'ALBA, que sens dubte farà tremolar, com de fet ja ho està fent, els pilars del capitalisme.

Ensenyances de l'ALBA per als Països Catalans

Si bé cada experiència de transformació social és única, hi ha alguns elements que a Occident i als Països Catalans ens poden servir per a la reflexió i l'aprenentatge:

1. Cada país membre de l'ALBA ha trobat el seu camí cap a la transformació social. Producte de les seues condicions subjectives, del paper de l'imperialisme sobre el terreny, del poder acumulat per les

Tupac Katari, heroi aimarà de la resistència contra els espanyols a Bolívia

respectives oligarquies, per la diferent acumulació de forces, etc. No hi ha un programa preestablert de com arribar al poder, sinó diverses experiències de lluita.

2. Ara bé, si cada país membre de l'ALBA ha arribat mitjançant processos polítics ben diferents, tots han compartit uns mateixos principis polítics: sobirania nacional, antiimperialisme, solidaritat internacionalista, i ferm rebuig del capitalisme i les relacions de poder i submissió que aquest implica. Així, demostren que els passos intermitjos que proposa la socialdemocràcia no són útils per a concretar veritables processos de transformació, sinó l'excusa per a mantenir la dominació i l'exploació capitalista.

3. Aquests principis polítics compartits fugen de la lògica competitiva, individualista i explotadora del capitalisme, creant uns paràmetres polítics, econòmics i morals radicalment diferents: igualtat, cooperació, intercanvi just, complementarietat,,,

4. La transformació moral no afecta únicament a les estructures institucionals o econòmiques, sinó que se sustenta sobretot en el camp humà, incidint en la participació popular, la consciència política de les masses i en l'educació de les classes populars, autèntic fonament i fortalesa d'aquests processos de transformació.

La campanya del 300 anys arriba al Principat

Les mobilitzacions al País Valencià

La fase inicial de la campanya ha estat molt intensa en accions, mobilitzacions i actes públics, i ha anat acompanyada d'una intensa repressió policíaca tant pel què fa a identificacions, càrregues policíacs, com fins i tot de detencions. El 12 d'abril, i amb motiu de la visita del príncep Felip a Sant Sadurn d'Anoia, on anava convidat per la Unió Empresarial del Penedès, es celebrà una manifestació de rebuig a la presència del borbó. Aquesta manifestació topà amb una nombrosa presència policial que pretenia impedir la protesta i que finalment la dissolgué, no sense utilitzar la violència. Els manifestants empraren la simbologia de la campanya i reivindicaren la independència dels Països Catalans.

Pocs dies més tard es celebraven de forma simultània a Barcelona i a València dues rodes de premsa en què representants de les organitzacions que impulsen la campanya (Endavant, Maulets, la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista, Alerta Solidària i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans) donaren a conèixer un programa farcit d'activitats i de mobilitzacions que tindrien el seu inici a la mateixa Almansa en un Aplec Nacional que havia de tenir lloc el següent 28 d'abril. Abans, però, tingué lloc la manifestació barcelonesa del 23 d'abril en què, també sota la consigna dels "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència" els manifestants denunciaren la "inviabilitat d'un camí pactat cap al reconeixement dels drets nacionals i socials dels Països Catalans" demostrat pel fracàs de les últimes reformes estatutàries.

Dos dies després, coincidint amb el 300 aniversari de la derrota contra els borbons a la batalla d'Almansa, la jornada de lluita culminà amb més d'un centenar d'accions realitzades, d'entre les quals destacaren l'encadenament de tres independentistes a la porta de les Corts Valencianes, recolzada per una concentració d'una trentena de persones, i la substitució d'una bandera espanyola per una estelada en el castell de Montjuïc de Barcelona, controlat encara per l'Exèrcit espanyol. Els militants que participaren en aquest centenar d'accions patiren nombroses identificacions, i també es comptaren diverses detencions. En qualsevol cas, tot el seguit de murals, concentracions, penjada de pancartes realitzades demostraren una forta capacitat de coordinació i voluntat d'implicació amb la campanya per part de l'independentisme organitzat, que provocà que els mitjans de comunicació se'n fessin ressò.

El dia 28, dos centenars de persones participaren de l'Aplec Nacional a Almansa convocat per la campanya, en un acte fonamentalment simbòlic que fou considerat un èxit com a tret de sortida de la campanya tant per la participació popular com per la mateixa organització dels actes, que comptaren tant amb actes polítics com amb concerts i

activitats lúdiques. Aquell fou l'únic acte dels organitzats per la campanya en què les organitzacions hi tingueren presència com a tals, amb l'objectiu de ressaltar el seu compromís amb la campanya i per reforçar-ne, des de bon començament, el seu caràcter unitari.

El dissabte 12 de maig, a Castelló de la Plana, es celebrà la primera de les manifestacions nacionals. Al voltant de 150 persones van recórrer amb sentit entusiasme els carrers més cèntrics de la capital de La Plana. Un mes i mig més tard, el 30 de juny, una nova manifestació va recórrer els carrers de Xàtiva, la vila dels socarrats, coneguda així per la forta repressió exercida per les tropes borbòniques, quan fa 300 anys van ocupar-la, cremar-la i assassinar o expulsar-ne tota la població. La manifestació comptà amb una participació important i fou recolzada per la presència de colles de cultura popular provinents del Principat i de la mateixa comarca de la Costera.

Balanç i perspectives

Durant aquests primers mesos de campanya s'ha realitzat molta feina, i l'esquerra independentista ha demostrat una important capacitat tant pel què fa a la capacitat de convocatòria, com pel què fa a les nombroses iniciatives que s'han dut a terme. Alguns dels elements que cal destacar i que han facilitat o possibilitat aquesta tasca són:

1. Cal destacar el fet de tractar-se d'una campanya a llarg termini. Això ha afavorit la planificació de les mobilitzacions, un millor anàlisi de les repercussions d'aquesta en el temps, com el seguiment del tractament mediàtic. En d'altres paraules, s'ha demostrat que el fet de treballar a temps vista, i amb un calendari definit col·lectivament, ha afavorit la coordinació, l'assumpció d'objectius en comú, i la planificació d'activitats molt diferents que han pogut ser visualitzades com una mateixa cosa per tothom, tant per la militància com per la resta de la població. D'altra banda, això també ha afavorit una gradual correcció de determinats errors de cara al futur.

2. La possibilitat d'ajustar-se als calendaris i les realitats locals. Un exemple d'aquest fet va ser la manifestació de Castelló, organitzada exclusivament amb mitjans locals i que va suposar un salt endavant respecte al treball de l'independentisme a la ciutat. D'altres exemples han estat l'original iniciativa "Vine a córrer pels 300 anys" impulsada per l'Esquerra Independentista d'Esparreguera, una cursa commemorativa dels 300 anys de la batalla d'Almansa que comptà amb una destacable participació popular; o la iniciativa de la Comissió de Festes Populares de Gràcia que dedicà la festa major als "300 anys d'ocupació, 300 anys de repressió".

3. La campanya s'ha visualitzat des de tots els fronts de lluita. Aquest és un dels principals actius de la campanya. La pluralitat organitzativa de l'esquerra independentista que abasta alhora un gran nombre de realitats territorials i de fronts de lluita ha permès que el discurs de la campanya arribés des de diferents llocs. A banda de les activitats organitzades des de la pròpia campanya, les organitzacions han adaptat la campanya a la seva pròpia realitat. Així, el SEPC ha organitzat xerrades a les

universitats, i les comissions de festes amb participació independentista han volgut connectar la festa amb la reivindicació. Més enllà de les mobilitzacions al carrer, algunes de les regidores electes de les Candidatures d'Unitat Popular portaren la dinàmica de mobilització i de lluita de la campanya als Salons de Plens de diversos ajuntaments dels Països Catalans portant una samarreta amb el lema de la campanya i aprofitant el discurs d'investidura per denunciar els 300 anys d'ocupació i per segellar el seu compromís amb la lluita per l'alliberament social i nacional dels Països Catalans.

4. La campanya ha plantejat un calendari de mobilitzacions més enllà de les tradicionals mobilitzacions de diades. Aquest fet ha demostrat l'empenta i la iniciativa del conjunt de l'esquerra independentista quan treballa coordinadament i planificada, i això ha generat un major ressò per les seves activitats, tant pel què fa al tractament mediàtic, com pel què fa al seu ressò social.

Per tot això es pot valorar que, a nivell intern, a nivell de l'esquerra independentista organitzada, la campanya ha afavorit la coordinació estable entre els agents de l'esquerra independentista i que, malgrat centrar bona part de les atencions en el calendari de les mobilitzacions, també ha evidenciat la necessitat d'aprofundir el treball ideològic en el procés de confluència i d'estructuració de l'esquerra independentista. En d'altres paraules, es pot dir que aquest procés s'ha vist afavorit per la dinàmica conjunta de mobilitzacions, i que això ha generat uns fonaments sòlids a partir dels quals treballar millor el debat ideològic en profunditat, que suposa un dels principals reptes immediats de la campanya i del conjunt de l'esquerra independentista.

A partir d'ara, però, bona part de l'activitat es desplaça des del País Valencià cap al vell Principat. No es pot amagar que això exigeix més atencions per part de l'independentisme organitzat en traslladar-se el seu punt medul·lar a una altra realitat. D'altra banda, és clar que en un parell d'anys, i degut al fet que un dels elements centrals de la campanya és la vindicació de la memòria històrica en relació amb la Guerra de Successió, en es podria produir una certa aturada en la campanya. Però això s'haurà de resoldre amb noves iniciatives. De moment, el prop, a Lleida continuaran les mobilitzacions de commemoració de l'entrada de les tropes borbòniques als Països Catalans, i continuarà la lluita per demostrar que som un poble viu que lluita, encara avui, per la seva llibertat.

<http://www.300anys.cat>